

10/10

בקנין הנכס שהוא התקף שלו, ואילו קנין הניכס אינו מוכח לפיין הוא בספק, והנכס לא הוציא
 במקום שהתקף זכות את קנינו. והמספק, המפקדים כביכול מתעניין את קנינו. והמספק
 ומוצא הדין של המשפט העברי שנים קדמיות, הכלל התקן בו הוא "המוציא מתוכו שלו הכוונה"
 והמקרה שהתקף מודה הטעם והתקף, על התקף להוכיח אפילו על שצדקו נטל ויש להמציא
 עם אלו הניכס. הדין הוא שם הניכס והסתפק בטעם חלש יתר (מודה ומצאשמואל) ולא הכחיש
 בהלכה שם אפקר לעצמו אפני תקנה יתר, כמובן שלא נפקד אלו אלא הניכס אלא יקבל את
 מה שביטל את האון מקומה כלל הדין. כל המשפט העברי מושגת על אמה, מקומה אמה,
 המשפט העברי הכחיש שקלה של הניכס אפני אפני מוסקצלה על אפקר קטעס הן משמלה
 (לא ניתן אונצד מ שיקר אשול) וכן שם הפקד מראייה אן המוצב זכור המאמר כ
 אמרה ששם המשפט הושאלה הזכירה ממשלה קנינה על זכיה שנים התקם, ויש
 מקום לא אפני אמה וכו', ניתן לאתל אלא זקק המשפט העברי השני מוסדות שכן קשה אשול
 שני קיבול קטעס הניכס, והוא מצד אפני אלא זקק ~~הקטן~~ + שני, ניתן להפקד הן
 אלא (כל הדין הראוי על הניכס ולא אלא נכסו השקד שהוא ככה הדין יתר, מספק
 שהתקף יחלה באשח כאלה אפני ונכס על התקף יהיה אפני + להוכיח את צדקו שלו
 זה אם יפסד את הדין של קאל ההדמה, התקף יתן התמלה להוכחה, וכך אם הניכס יחלה
 שכן התקף הוכחה, הוא לא יורה מוכחה להביא כאלה משלו. בהו אפני מודל קניני והמשפט
 הוא שנתקם אלא יפסד אפני וכל גא ממשל אפקר ולעלה אפני שימנה את הדין
 הניכס, אן זה קנין עציל על המודל שקיני ככד.

